

Arrest

nr. 63 111 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 tot weigering tot afgifte van een visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwde op X te Marokko met mevrouw L.E.A., van Nederlandse nationaliteit.

Zijn echtgenote heeft een E-kaart in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 23 november 2010 diende verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische diplomatieke post te Marokko.

Op 3 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging aan de echtgenote werd gevraagd het bewijs van haar maandelijks inkomen voor te leggen aan de hand van recente loonfiches teneinde na te gaan of de vrouw in staat is een persoon ten laste te nemen (volgens de bepalingen van art 40bis §4, 2de lid dient de begunstigde van het verblijfsrecht aan te tonen dat hij over de nodige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familielid ten laste komt van de Staat)

Overwegende dat mevrouw E.A. in navolging van onze vraag het bewijs overmaakt dat zij in Nederland een WAO-uitkering krijgt ten gevolge een arbeidsongeschiktheid. Echter stelt deze uitkering haar niet in staat om een persoon ten laste te nemen. Derhalve is niet voldaan aan de vereisten van art 40bis §4, 2de lid.

Overwegende daarnaast dat het attest met betrekking tot de burgerlijke staat van de vrouw, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, tot op heden niet werd voorgelegd.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat zoals blijkt uit de weigeringbeslissing, zijn echtgenote een WAO uitkering ontvangt van Nederland wegens arbeidsongeschiktheid. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk waaruit blijkt dat zij een nettobedrag van 1070,97 euro per maand ontvangt. Verzoeker stelt dat het vanzelfsprekend is dat haar inkomen verhoogd zal worden van zodra hij haar vervoegd en dit om reden dat zij dan een persoon ten laste heeft. Verzoeker legt een stuk neer waaruit blijkt dat zij met één persoon ten laste een netto-uitkering zal ontvangen van 1315, 97 euro per maand. Verzoeker meent dat zij dan wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een persoon ten laste te nemen, waardoor wel degelijk is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 4, 2de lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het Sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bewijs overmaakte dat zijn echtgenote een uitkering krijgt uit Nederland, ten belope van 855,22 euro netto per maand. De stukken die verzoeker nu voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift waren niet gekend door de verwerende partij terwijl de verwerende partij op 3 februari 2011, de advocaat van verzoeker had gecontacteerd om bijkomende stukken over te maken, waaronder onder meer een bewijs van het maandelijks inkomen van zijn echtgenote teneinde na te gaan of zij in staat is een persoon ten laste te nemen. Verzoeker heeft nagelaten de informatie die hij nu heeft over te maken aan de verwerende partij, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Evenmin kan haar verweten worden geen zorgvuldig onderzoek te hebben gedaan nu blijkt dat ze de verzoeker om bijkomende informatie heeft gevraagd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen correcte analyse zou hebben gemaakt van de stukken die in haar bezit waren. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Gezien de nieuwe stukken waarover verzoeker beschikt, staat het hem uiteraard vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waardoor deze stukken beoordeeld zullen kunnen worden door de verwerende partij en deze laatste zal kunnen bepalen of de inkomsten van de echtgenote van verzoeker voldoende zijn om hem ten laste te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU